

Den Vitale Sag

Bismillahir Rahmanir Raheem

Overlevelsesinstinktet gør det uundgåeligt for ethvert folk, at de har deres egne vitale sager for hvilke folket er parat til at forsvare med den yderste indsats, nogle gange uden tøven eller diskussion. Disse sager er dem der er relateret til enten at miste livet eller overleve, eller relateret til fjernelsen af et folk fra eksistensen eller bevarelsen af dets overlevelse. De foranstaltninger man tager overfor dem, er ligeledes meget ens for alle folk, fordi de har potentiale til at være livstruende. Altså er foranstaltningen den samme, ligesom sagerne er de samme. Dette er gældende for muslimerne, og sandelig også for stater og folkeslag, som har eksisteret og eksisterer i dag, eksempelvis USA, England, Frankrig, Kina, Brasilien, Rusland, Japan, og lignende.

Men disse sager som er relateret til overlevelsesinstinktet udgør ikke alle vitale sager, ligesom de vitale sager ikke kun er dem, der er relateret til overlevelsesinstinktet; for der findes andre vitale sager, som er relateret til religiøsitetstinstinktet og artsinstinktet. Men folk har reageret forskelligt overfor disse sager, i forhold til forskelligheden i deres livssyn; altså reagerede de forskelligt i foranstaltningerne, de tog overfor dem. Dette er fordi hvad der gør disse sager vitale, er det specifikke livssyn; altså er de forskellige og foranstaltningen er også forskellig.

Muslimerne er en Ummah, og de har uden tvivl en lang række af vitale sager. Nationens vitale sager, om de er relateret til overlevelsesinstinktet, religiøsitetstinstinktet eller artsinstinktet bør stemme overens med deres livssyn. Deres livssyn afgøres udelukkende af Islam. Det er derfor Islam som fastlægger de vitale sager, samt fastlægger foranstaltningen.

Islam har fremlagt de vitale sager for folket, og den har gjort foranstaltningen med livet som indsats til en forpligtelse. Derfor har muslimerne intet valg, i afgørelsen af deres vitale sager. De har ligeledes intet valg i foranstaltningen med livet som indsats, som man skal tage overfor dem; da Islam fastlagde de vitale sager så fastlagde den også foranstaltningen, muslimer skal tage overfor dem. At Islam har mødt begivenheder, som truede den og at muslimer har stået overfor hvad der truede deres eksistens, i deres kapacitet som muslimer, var uundgåeligt. Det var uundgåeligt for Islam er kommet som en barmhjertighed til menneskeheden i form af en omfattende levemåde, med det eneste formål at organisere og regulere samfundets affærer, og verden i helhed.

Allah ﷻ sagde i Sin Noble Bog:

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ﴾

”Det var Ham, der sendte Sit Sendebud med Retledningen og Sandhedens Deen (levemåde), for at lade den dominere over alle andre levemåder.” [At-Tawbah 9:33]

Derfor vil Islam og dens tilhængere udfordre, og blive udfordret af dem, der forsøger at bevare deres egne ideologier, levemåder, og værdier, og/eller forsøgte at udbrede dem til muslimerne. Lige siden Islams opståen, har kampen været på sit højeste imellem Islam og *Kufr*. Denne kamp har handlet om *Kufrs* skæbne og Islams skæbne. Den materielle kamp, som blev føjet til den intellektuelle kamp, lige siden oprettelsen af den islamiske stat i Medinah, havde til formål at forsvare de vitale sager. Altså var eksistensen af vitale sager for muslimerne noget uundgåeligt og aksiomatisk (indlysende), og deres påtagelse af foranstaltningen med livet som indsats overfor dem, var også noget uundgåeligt og aksiomatisk.

Muslimerne plejede at opfatte de vitale sager, og påtog sig hvad Islam forpligtede og gav dem tilladelse til, for at afværge faren. Dette var fordi det Islam havde forklaret om de vitale sager, blev betragtet som fakta af muslimerne, og de greb fast om det med et fast greb, og det farlige ved at forsømme dem var tydelig.

Altså var det utænkeligt for dem at stå i en situation, som truede deres eksistens, uden at de påtog sig hvad Islam havde forpligtet dem til, hvilket er foranstaltningen med livet som indsats. Hverken den islamiske Ummah, eller den islamiske stat i fortiden, fejlede i sin opfattelse af og bevidsthed om de vitale sager, og fejlede heller ikke i sin opfattelse af og bevidsthed om foranstaltningerne. Altså forsømte de dem ikke.

Men da opfattelsen af Islam dalede til et afvigende niveau, og da fromheden i sjælene blev svækket til den grad, at man forholdt sig tavs overfor den åbenbare *Kufr*, så mistede disse vitale sager deres betragtning som noget der var vitalt, og foranstaltningen med livet som indsats blev ikke påtaget overfor dem. Truslen imod deres eksistens lå på lur og muslimerne fejlede derfor i at reagere på en passende måde for at afværge denne trussel. Derfor blev *Khilafah* nedlagt, Islams system blev afskaffet, og hele den islamiske Ummah var truet med udslettelse.

Altså er det afgørende, at man opfatter de vitale sager ud fra det islamiske synspunkt, som Islam fastlagde i den Noble Bog (Qur'anen) og Sendebudets *Sunnah*. Det er også afgørende, at man opfatter de obligatoriske foranstaltninger, som man skal påtage sig overfor dem, som det blev fremlagt af den Bærede Qur'an, og af Allahs Sendebuds ﷺ *Ahadith*.

Først **dér** vil bevidstheden om de vitale sager, og de forpligtede foranstaltninger overfor dem, blive frembragt og det vil derefter blive utænkeligt at forsømme dem.